

ENTER

MULTIPLE KILLERS

โหด เหี้ยม อำมหิต

殺手
世界

孤泣 Gu Qi ฌ็อน
scimmietta ฌ็อน

5

โลกนักฆ่า 05 : Multiple Killers

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界 05 Multiple Killers》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2422-5

ภาพประกอบปก Lee Yiu Tung / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเตอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญพัฒน์ทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

စာအုပ်

กลางดึก

ณ โครงการอาคารชุดโลเวอร์หรือห้องต่ายขึ้นเอสเคต
อาคารฝั่งหลัง ห้อง 1109

ในห้องพักมีดสลัว ห้องรับแขกเปิดเพียงโคมไฟบนโต๊ะน้ำชาเท่านั้น
และในห้องก็ยังมีเบาะนั่งเป็นพิเศษจนได้ยินเสียงดนตรีที่เล่นจากหูฟัง
ของเขา

'ของล้ำค่าต้องเก็บเป็นความลับ ซ่อนเธอไว้กับตัวฉัน ใช้สายคล้อง
โทรศัพท์แขวนไว้แนบกายจนล้าคอบเป็นรอยแดง ให้เธอมีรอยนิ้วมือฉัน
ต่อไปทุกปีทุกวัน'

เพลง 'มังกรข่มอย่าใช้'* ของเขี่ยถึงเฟิง

* 'มังกรข่มอย่าใช้' เดิมเป็นคำบรรยายลักษณะในคัมภีร์อี้จิง (คัมภีร์แห่งการเปลี่ยนแปลง) อุปมาถึงสิ่ง
ที่เพิ่งเริ่มต้น แม้จะมีแนวโน้มที่ดีว่ายังอ่อนแออยู่ ฝั่งจะมีดวงไม่ทำอะไรไปมุ่งปาม ให้ลับคมรอเวลาที่
เหมาะสมจึงนำมาใช้ประโยชน์ ในที่นี้เป็นชื่อเพลงประกอบภาพยนตร์ 'Heroes in Love' ซึ่งตัวเอกเป็น
ชายผู้ล้มลงไปถึงขนาดเห็นป็นหญิงสาวที่พุดคุยกับเขาได้ เนื้อเพลงเปรียบเปรยถึงความรู้สึก
ต้องการครอบครองที่ฝ่ายชายมีต่อฝ่ายหญิง

เขากำลังใช้สายคล้องโทรศัพท์แบบห้อยคอพันรอบลำคอเธอ
รัดแน่นจน...'เป็นรอยแดง'

รอยเลือดสีแดงคล้ายกับรอยแดงเพราะสายคล้องระคายผิวคอ

ผู้หญิงขาดใจไปแล้ว ทว่าเขายังไม่ปล่อยมือ ยังคงใช้สายคล้อง
โทรศัพท์รัดคอเธอไว้แน่น ท่าของพวกเขาในตอนนี้อย่างไรก็เหมือนคู่รักแสน
ซึ้งมั่นที่นอนกอดกันแน่นอยู่บนพื้น

'อย่าเที่ยวกอดจนหลงระเริง สำเร็จสำราญกับใครไปทั่ว นี่คือ
คำมั่นสัญญา เธอเข้าใจไหม'

เขาอึ้งอัมเนื้อเพลงของเพลง 'มังกรขุมอย่าใช้'

"เธอตายแล้ว ปล่อยมือเถอะ" ชายอีกคนเลย น้ำเสียงเจือแววจนใจ

เขาไม่สน ตาทั้งสองหลับลงแล้วออกแรงรัดคอผู้หญิงแน่นยิ่งกว่าเก่า
ประหนึ่งกำลังตีมูลค่าความสุกสมที่เนื้อเพลงกับความจริงมาบรรจบกัน

จบจนเพลงบรรเลงมาถึงท่อนสุดท้าย ทำนองของกีตาร์ เบส กลอง
รุนแรงที่สุด เร้าอารมณ์ที่สุด

'สมแล้วกับที่เธอทำตัวหลงระเริง! สำเร็จสำราญกับใครไปทั่ว!
มีประโยชน์หรือเปล่า เธอเข้าใจบ้างไหม!'

หลังจากเนื้อเพลงท่อนสุดท้ายจบลงเขาก็ปล่อยมือในที่สุด

"แฮก...แฮก..." เขานอนแผ่กางแขนขาบนพื้น

"เธอตายไปตั้งนานแล้ว นายก็ทำเกินไปนะ" ชายอีกคนเลยด้วย
น้ำเสียงสุภาพนุ่มนวล "ผู้หญิงคนนี้ก็แค่มีขู๊ ที่จริงก็น่าสงสารเหมือนกัน
ที่ต้องมาตายแบบนี้"

"น่าสงสาร?" เขาโมโห "ช่างแม่งดิ! เธอนอนกับผู้ชายมาตั้งกี่คน
นายรู้รีเปล่า"

"นั่นก็เป็นแค่เรื่องของคนอื่น..." อีกฝ่ายตอบ

"ไม่ต้องพูดแล้ว! เธอน่ะ ตาย ก็ไม่ สาสสม กับ ความผิด!" เขามอง ศพผู้หญิงที่หน้ากลายเป็นสีม่วง

"เอาล่ะๆ ถ่ายรูปแล้วกลับไปเถอะ ไม่งั้นเดี๋ยวก็โดนเก็บค่าอีก" ชายอีกคนเอ่ย

"มีแต่นายนี่แหละที่หัวอ่อนแบบนี้! ถ้าเป็นฉันหรือ แม่่ง ฆ่ามัน ทิ้งไปนานละ!" เขาเอ่ยอย่างเดือดดาล

"นายอย่าทำอะไรบ้าๆ นะ คู่ยกกันแล้วไงว่าเราต้องแบ่งงานกัน" อีกฝ่ายเอ่ยจริงจัง

"รู้แล้วน่าๆ!"

เขาลุกขึ้น ใช้กล้องถ่ายรูปชนิดพิเศษบันทึกภาพ จากนั้นจึงคว้า ตะกร้าสีแดงที่พกมาแล้วออกจากห้อง

เวลานี้เองโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

"ฮัลโหล! เก็บแก๊จางหรือครับ!"

"แม่่ง! แก๊หายหัวไปอยู่ไหนวะ นานขนาดนี้" ชายที่อยู่ปลายสาย ด่ากราด

"เปล่าครับ! ผมต้องเสีย! อยู่ห้องน้ำ จะรีบกลับเดี๋ยวนี้แหละครับ! ขอโทษด้วยครับ!" เขาตะลึงตะลานขอโทษ

"ไอ้คนขี้เกียจขี้เยี่ยวเยอะ! รีบกลับมาเลยนะ! ยังมีออเดอร์อีกเยอะ ที่ต้องส่ง!"

"ทราบแล้วครับ! จะกลับเดี๋ยวนี้แหละครับ!"

หลังจากวางสายเขาก็ก้าวออกจากห้องแล้วถอดถุงมือออก เดิน ลงบันไดไปหนึ่งชั้น ก่อนจะลงลิฟต์จากไป

ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย

ง่ายมาก ก็เพื่อจะใช้ประโยชน์จากระบบ 'ชั้นคู่ชั้นคี่' ของลิฟต์

อย่างไรเล่า

ใครล่ะจะคิดว่าคนที่เข้าลิฟต์จากชั้นคู่จะฆ่าคนบนชั้นคี่

หลักฐานที่ทิ้งไว้ในห้องจะมีสายที่แฝงตัวอยู่ในฝั่งตำรวจช่วยทำลายให้ ทว่าในจุดอื่นๆ ก็อาจมีคนค้นพบ 'ช่องโหว่' ได้อยู่ดี อย่างเจ้าหน้าที่ดูแลอาคารก็จะเห็น 'เขา' อยู่ในลิฟต์

เห็น 'พวกเขา'

ตั้งนั้นพวกเขาจึงเลือกเส้นทางนี้แบบนี้

ถูกต้อง เขาเป็นนักฆ่า และกำลังทำ 'งานนอก' อีกอย่างในเวลา
งานหลักของตัวเอง

งานเดิมของเขาคืออะไร

บนกระเป่าเสื้อสีขาวของเขาที่เประฉะคราบน้ำมันเต็มไปหมดเขียนไว้ว่า 'ไอวเก'

'ร้านอาหารและเครื่องดื่มไอวเก'

เขาเป็น...เด็กส่งอาหารดีลิเวอรี่

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

เจ้าหน้าที่ดูแลอาคารผู้แสนจะว่างงานกำลังอ่านหนังสือพิมพ์หน้า
กิ่งฟ้า

"คืนนี้แทงเชลซีดีกว่า!" เขาหยิบโทรศัพท์มากดโทรออก

"ฮัลโหล รับเติมพันทางโทรศัพท์"

เขาคุยโทรศัพท์พลางมองภาพวงจรปิดในลิฟต์

ในภาพจากกล้องวงจรปิดของลิฟต์ชั้นคู่ เขาเห็นผู้ชายถือตะกร้า
ส่งอาหาร

ที่เขาเห็นคือ...

คน หนึ่ง คน

มีแค่...หนึ่งคน

'คนที่ชอบพูดเองเออเองอย่างคุณ
ที่จริงคุณกำลังพูดกับตัวเองหรือพูดกับ...ตัวเองอีกคนหนึ่ง?'

ศรีอยุธยา

บทที่ 1

คุณส่งของนับหน้า

Deliverer

(1)

ณ ศูนย์คอมพิวเตอร์หัวน้ำแข็ง

ที่นี่มีอะไหล่คอมพิวเตอร์นานาชนิดวางเต็มพืดไปหมด และยังมีคอมพิวเตอร์ทั้งเก่าทั้งใหม่อีกนับไม่ถ้วน ไม่ต่างอะไรกับร้านคอมพิวเตอร์อื่นๆ ทว่าของพวกนี้ก็แค่เอาไว้อำพรางเท่านั้นล่ะครับ ความจริงที่นี้คือสำนักงานใหญ่ของเรา

สำนักงานใหญ่ของนักฆ่าอย่างเรา

ร้านคอมพิวเตอร์ปิดแล้ว ผมก้าวเข้าไปในร้าน กดรหัสชุดหนึ่งลงบนชั้นวางสินค้าที่เต็มไปด้วยเมาส์คอมพิวเตอร์ แล้วประตูลับก็เปิดออก

"ได้ปัญญาอ่อน! แกล่นเป็นรีเปลาจะเนี่ย มันต้องร่วมมือกันไว้ย!"

ทันทีที่ประตูเปิดออก ผมก็ได้ยินเสียงปืนและเสียงระเบิดมือดังลึกทึก แน่نونว่าไม่ได้มีใครคิดจะมาแกลงเราที่นี้หรอกครับ เขาก็แค่กำลังเล่นเกมต่อสู้ออนไลน์

เขาคือผู้จัดการของผม เป็นลูกครึ่งจีน-ฝรั่งเศส ชื่อโตโล

ปีนี่เขาเพิ่งอายุสิบเจ็ดเท่านั้น

"อ้าก...Game over!" เขาโหยหวน "คู่ต่อสู้ระดับเทพไม่กลัวแต่กลัวที่สุดก็เพื่อนร่วมทีมควายๆ นี่แหละ! Fuxk!"

ในห้องลับแห่งนี้มีมอนิเตอร์เล็กบ้างใหญ่บ้างเต็มห้อง คนไม่รู้อาจหลงนึกว่าหลุดเข้าไปอยู่ในศูนย์บัญชาการนาซ่า โตโลทำงานในห้องนี้

"ไฮ (โครงกระดูก) กลับมาแล้วเหรออ" เขาปิดหนึ่งในจอมอนิเตอร์แล้วหันมากินบะหมี่ถ้วยที่ขึ้นอืดแล้ว

"ไซ้" ผมนั่งลงบนโซฟา "วันนี้วันหยุด มีออเดอร์ท้องส่งเยอะโคตรเหนื่อยเลย"

"ถึงได้วางแผนให้นายฆ่าผู้หญิงคนนั้นตอนไปส่งอาหารไง ฮ่าๆ!"
เขากินบะหมี่พลางพิมพ์คอมพิวเตอร์ด้วยมือข้างเดียว

เขาเป็นคนสั่งอาหารเองครับ อันดับแรกโทรไปสั่งอาหารที่
'ร้านอาหารและเครื่องดื่มไอวเก' จากนั้นผมก็ 'ออกปฏิบัติการ' และ
แน่นอนว่าห้องที่เขาโทรสั่งให้ไปส่งอาหารไม่ใช่ห้องเป้าหมายโดยตรง
แต่เป็นห้องที่อยู่บนชั้นเลขคู่ ต่อมาผมก็แฝงตัวเข้าไปในห้อง 1109 ฆ่า
ผู้หญิงคนนั้นตาย

หลังจากงานของผมลุล่วง โทโลก็แจ้งให้ 'หน่วยเก็บกวาดสถานที่'
มาจัดการ

ส่วนผัดหมี่สิงคโปร์* กล่องที่เอามาส่งนั้นผมก็กินเองเรียบร้อย
แล้วครับ

"โตโล นายทำให้กล้องวงจรปิดของอาคารใช้การไม่ได้จนไม่เห็น
ร่องรอยใดๆ ของหน่วยเก็บกวาดเลยได้ยังไงนะ" ผมครุ่นคิด "ระบบกล้อง
วงจรปิดนั้นไม่ได้เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต นายไม่น่าโจมตีผ่านเน็ตได้"

"ง่ายมาก ฉันไม่ต้องโจมตี 'ตัวหลัก' แค่ใช้ของที่อยู่รอบๆ อย่าง
มือถือของ รบภ. ก็รบกวนระบบของพวกมันได้แล้ว" เขากล่าว

"ไม่เข้าใจวะ"

"คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าของมือถือ" เขาเปิดฉากแจกแจง "ความยาว
คลื่นแปรผกผันกับความถี่ ความยาวคลื่นยิ่งยาวเท่าไรความถี่ก็ยิ่งต่ำ
กลับกัน ความถี่ยิ่งสูง ความยาวคลื่นยิ่งสั้น ผลลัพธ์ของมันเป็นค่าคงที่
ซึ่งก็คือความเร็วแสง นอกจากนี้พลังงานของโฟตอนแปรผันตามความถี่
ตามกฎค่าคงที่ของพลังค์ ความถี่ยิ่งสูง ความยาวคลื่นยิ่งสั้น พลังงาน

* 'ผัดหมี่สิงคโปร์' เป็นผัดหมี่ใส่ผัก เนื้อสัตว์ ฯลฯ ได้รับความนิยมในฮ่องกงและมาเลเซีย แต่ไม่พบใน
สิงคโปร์ ดำรับฮ่องกงใส่ผัดกะหรี่ ส่วนดำรับมาเลเซียใส่ซอสมะเขือเทศหรือซอสพริก

ยิ่งมาก คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าแบ่งได้เป็นคลื่นวิทยุ ไมโครเวฟ อินฟราเรด แสงที่มองเห็นได้ รังสีอัลตราไวโอเล็ต รังสีเอกซ์ รังสีแกมมาและอื่นๆ ส่วนฉันนะใช้..."

"ข้าก่อน!" ผมเอ่ยให้เขาหยุด เพราะฟังจนมันไปหมดแล้ว "ข้างมัน เหยอะ พุดง่าย ๆ ก็คือนายใช้มือถือของ รปภ. จัดการระบบวงจรปิด?"

"ใช่ แบบนั้นแหละ ขอแค่เขาโทรออกในช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง ก็สำเร็จแล้ว"

"แต่นายรู้ได้ไงว่าเขาจะโทรออก..." ผมคิดไปคิดมา "อ้อ! พนันบอล!"

"ฉลาด ชั้นแอบจกบันทึกการโทรของเขามาแล้ว ก่อนการแข่งขันบอล จะเริ่มเขาต้องโทรไปแทงบอลแน่นอน ชั้นเลยกำชับ 'หน่วยเก็บกวาด' ให้ทำงานของพวกเขาตั้งแต่ก่อนเกมระหว่างอาร์เซนอลกับสเปอร์ในศึก ดาร์บี้แมตช์"

ผมมองชายที่ยังเป็นผู้เยาว์อายุสิบเจ็ดตรงหน้าคนนี่แล้วนึกที่งอแงในใจ เขาเป็นอัจฉริยะโดยแท้ ขณะเดียวกันก็เป็นแฮกเกอร์อัจฉริยะด้วย

ใช่ครับ แผนการฆ่าคนไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนฆ่าไก่ลัดตัวในตลาด เป็นอันตราย และก็ไม่ได้ง่ายตายอย่างในละครบางเรื่องด้วย

"โอ้ แยมแล้ว" เขาเอ่ยอย่างจริงจังพร้อมรอยยิ้ม "เรื่องมาก่อนหน้านี้ ชั้นเอาข้อมูลนักฆ่าขององค์กรนักฆ่าไปขายให้สมาคมจงชา องค์กรตั้ง ทีมเฉพาะกิจขึ้นมาสอบสวนแล้ว!"

สิ่งที่ผมเห็นไม่ใช่ความกลัว เขากำลัง...กระชุ่มกระชวย!

*โดยมากแล้ว ประสบการณ์แสนสั้น หวนหายยาวนาน
จากไปรวดเร็ว ฟันฟูเชื่องช้า'*

(2)

ผมฟังโตโลเล่าว่าก่อนหน้านี้นตอนที่สมาคมจงชางจากแผ่นดินใหญ่ กับองค์กรนักฆ่าฮ่องกงเราจัดเกมแข่งขันฆ่าฟันกัน สมาคมจงชางก็ซื้อ ข้อมูลส่วนตัวของนักฆ่าจากเขาตัวเอง

"เงินนี่จะทำยังไง" ผมถาม

"ก็สนุกไป! ดูว่าองค์กรจะเจาะทะลุ 'แนวป้องกัน' ที่ฉันตั้งไว้ได้หรือเปล่า!" เขาเค็กเป็นพิเศษ "แต่ ณ ตอนนี้นักฆ่ามันยังทำไม่สำเร็จ ยังไม่รู้เรื่องเลย ว่าคนที่ขายข้อมูลให้สมาคมจงชางก็คือฉันคนนี่!"

"แต่นายรู้แล้วว่าพวกเขากำลังสืบเรื่องนี้"

"ใช่!"

นี่แสดงว่าโตโลคุมหมามากทั้งกระดานอยู่หมด กำลังจูงจุมูกพวกเขา เดินอยู่

อย่าดูถูกเด็กไม่บรรลุนิติภาวะที่เอาแต่เล่นเกมอย่างเรนโบว์ซิกซ์ แบตเทิลฟิลด์ อื่นซาร์ทีดไปวันๆ คนนี้เป็นอันตราย ถึงเขาจะอายุแค่สิบเจ็ด แต่กลับจูงจุมูกองค์กรนักฆ่าทั้งองค์กรได้!

"ไห้ได้ตารางจัดอันดับนักฆ่าใหม่ล่าสุดมาละ" เขามองจอบนซ้าย "ยังไม่เห็นผู้หญิงที่นายฆ่าคีนนี่ ตอนนี้นายอยู่อันดับที่...เจ็ดสิบเจ็ด"

ผมมองไปยังจอที่เขาชี้

'ฉายานักฆ่า : ชูยหุน ไห อันดับล่าสุด : 71'

"ไห้ นายเจ๋งมากแล้ว มือใหม่ทั้งแปดคนที่รอดจาก 'คอร์รัปชั่น' กอบรม นักฆ่า' รอบก่อนตายไปสองคนแล้ว คนนึงคาอยู่ทีอันดับสองร้อยหกสิบเจ็ด

ไม่ไปไหน" เขาเอ่ย "ไอ้ นักฆ่าไม่เอาไหนคนนี่เหมือนจะชื่อ 'หมิวจิ้ง'
(ตำรวจปีศาจ) อะไรรึแหละ"

"แต่ก็มีคนเจ๋งกว่าฉันนี่" เขาจ้องตารางจัดอันดับ "เจ้าคนที่
ชื่อเลีย่ม่านเฉิน (แมนสันผู้ล่า) ที่อยู่รุ่นเดียวกับฉันขึ้นถึงอันดับสิบสี่แล้ว"

"ใช่ ได้ยินว่าในช่วงไม่กี่ปีนี้นอกจากไม่ซางเปยก็มีแค่เขานี่แหละ
ที่สร้างผลงานระดับนี้ได้" โศลกกล่าวต่อไปว่า "แต่อย่าไปกลัว นายก็
ฝีมือไต่ย่อยเหมือนกัน! ฮ่าๆ"

"ขอบคุณที่ชม"

ที่จริงคนที่ฝีมือนี้ไม่ใช่ 'ผม' หรือใครครับ แต่ก็ช่างเถอะ

"ตั้งครึ่งค่อนปีแล้วนะ ความจริงนายก็เป็นนักฆ่าเต็มเวลาได้แล้ว
ทำไมต้องกลับไปทำงานที่ร้านอาหารห่วยๆ นั้นด้วย เงินก็น้อย งานก็
เหนื่อย" เขาถาม

"ที่มาเป็นนักฆ่าเนี่ย ที่จริงก็ไม่ใช่เจตนาของฉันหรอก"

"ไม่ใช่เจตนาของนาย? ตอนนั้นนายมา 'สัมภาษณ์งาน' นี้?
คงไม่ใช่แม่สั่งให้มาหรอกนะ ฮ่าๆ!"

มุกของเขาเหย้มากครับ

"สรุปง่ายๆ นายก็ถือซะว่าเป็นการสร้างสมดุลก็แล้วกัน ถ้าต้องการ
เงินด้วยการฆ่าคนอย่างเดียว ฉันขอไม่ทำดีกว่า" ผมบิตขี้เกียจ "ฉันออกไป
ไปสูบบุหรี่หน่อยนะ"

ฉายาของผมชู้ยุน ไห ความหมายก็คือ 'โครงกระดูกที่วิญญาณ
แหลกลาย' กระทั่งวิญญาณของโครงกระดูกก็ยังแหลกลาญเป็นผุยผงได้

ทฤษฎีเกี่ยวกับร่างกายและวิญญาณของมนุษย์มีการศึกษาวิจัย
จนเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายแล้ว ทว่าก็ยังมีความคิดที่น่าสยใจ
อยู่อย่างหนึ่งกล่าวว่าหลังจากคนเราตายไปแล้ว น้ำหนักของร่างกาย

จะหายไปยี่สิบเอ็ดกรัม แนวคิดนี้ถูกเรียกว่า 'น้ำหนักวิญญาณ'

คุณจะมีข้อมูลมากมายเกี่ยวกับ 'ยี่สิบเอ็ดกรัม' ในอินเทอร์เน็ต มีการนำแนวคิดนี้มาสร้างเป็นหนังสือด้วย แต่บทความตามอินเทอร์เน็ตที่ได้รับการพิสูจน์จากนักวิทยาศาสตร์อะไรพวกนั้น ส่วนใหญ่ผมไม่ค่อยเชื่อถือหรอกครับ เพราะเอาเข้าจริง ใครจะรู้ว่าข้อมูลในอินเทอร์เน็ตจริงหรือเท็จ

ก็เหมือนกับองค์กรรมักฆ่า ได้ยินว่ามีนักฆ่าคนหนึ่งเอาเรื่องของพวกเราไปเขียนนิยาย แต่ทุกคนที่เคยอ่านนิยายนั้นอาจจะพากันคิดว่าเป็นแค่เรื่องแต่งในหนังสือเท่านั้น

โลกใบนี้มีพื้นที่สี่เทาเออะแยะไปหมดแบบนี้แหละครับถึงได้น่าสนใจ

สำหรับผม 'วิญญาณ' ที่ผมรู้จักก็เป็นแค่...คนคนหนึ่ง

ผมเดินไปสู่นูหรือที่ท้ายซอย 'คนเดียว'

"โอ้ใจ (หนึ่ง) เมื่อกี้โตโลบอกว่าฉันเจ๋งด้วยละ หึๆ"

"รู้แล้วๆ" ผมพนันว่านูหรือ "อาเอ้อร์ (สอง) นายชอบ...ฆ่าคนมัย"

"ยังต้องถามอีกหรือ โคตรชอบเลย โคตรมันส์อะ!"

"ว่าแล้วเขียนว่านายต้องตอบแบบนี้"

"ทำไมละ นายชอบส่งอาหารได้ แล้วฉันชอบฆ่าคนมึงไม่ได้หรือ"

"ฉันไม่ได้ว่าอะไรซะหน่อย" ผมมองกันซอยมืดมืดตรงหน้า "ก็แค่"

ฉันไม่ค่อยเข้าใจว่าฆ่าคนสนุกตรงไหน"

"นายฆ่าให้มากขึ้นเดี๋ยวก็เข้าใจเองแหละ ฮึๆ"

"ก็อาจจะ"

กลางซอยแคบที่มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด มีผมยืนอยู่เพียงผู้เดียว...

พูดเองเออเอง

'ที่จริงคุณน่าจะผิดหวังล่วงหน้า ยังไงก็ดีกว่าสิ้นหวังกะทันหัน'

(3)

ตั้งแต่ผมอายุเจ็ดขวบเขาก็ปรากฏขึ้นในชีวิตของผม

ผมเรียกเขาว่า 'อาเอ็ลอร์'

ว่ากันตามหลักจิตวิทยา 'หลายบุคลิก' จัดเป็นโรคจิตเวช เป็นความผิดปกติที่อัตลักษณ์เกิดแยกจากกัน อธิบายง่ายๆ ด้วยวิธีที่ทุกคนรู้จักก็คือมี 'หลายวิญญาณ' อยู่ในร่างเดียว

สำหรับผม ผมไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นอาการเจ็บป่วยอะไรหรือกลับกลายเป็นเรื่องที่มีความสุขมากเรื่องหนึ่งด้วยซ้ำไป เพราะผมไม่เคยต้องเหงาเลย

ผมเคยอ่านงานวิจัยทางการแพทย์หลายฉบับ 'การแบ่งแยกของบุคลิก' โดยมากจะเริ่มก่อตัวตั้งแต่ก่อนเจ็ดขวบ ในระยะแรกเริ่มแรกของชีวิตที่เรียกกันว่าเป็นช่วง 'หกปีทอง' หากถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง หรือโดนทารุณกรรมทางกายหรือทางใจต่อเนื่องเป็นเวลานาน กัดค้นอย่างหนักจนเกิดอาการทางจิต ทำให้ตัวตนในช่วงที่ถูกทรมานสร้าง 'ตัวเอง' อีกคนขึ้นมาเพื่อหลอกตัวเองว่า 'ประสบการณ์นี้ไม่ได้เกิดกับตัวฉัน'

ที่ว่าผมไม่เคยถูกกระทบกระเทือนรุนแรงหรือโดนทารุณกรรมอะไร ยิ่งกว่านั้นก็คือวันนั้นผมตื่นขึ้นมา อาเอ็ลอร์ก็เผลอมาแล้ว ไม่มีสิ่งบอกเหตุล่วงหน้าใดๆ ทั้งสิ้น และไม่มีอาการเจ็บปวดใดๆ เช่นกัน ตอนนั้นผมใช้ชีวิตอยู่ในครอบครัวธรรมดาๆ ครอบครัวหนึ่ง เป็นเด็กประถมธรรมดาๆ คนหนึ่ง ที่น่าสนใจกว่านั้นคือแม้ว่าผมกับอาเอ็ลอร์จะทะเลาะ

กันประจำ แต่ผมกลับไม่รู้สึกรู้สีกต่อต้านตัวคนที่ปรากฏขึ้นภายหลังนี้แม้แต่นิดเดียว ไม่แน่อาเธอร์ก็คงเป็นตัวผมเองละมั้งครับ เราต่างฝ่ายต่างรู้ถึงการมีตัวตนของกันและกัน ทางกรแพทย์เรียกว่า 'ความตระหนักรู้ร่วม' เราสื่อสารกันได้ ประชุมกันภายในได้ แต่อาเธอร์ชอบส่งเสียงคุยกับผมมากกว่า เหมือนเวลาคนอื่นเห็นผู้ป่วยทางจิต...พูดเองเออเองกับอากาศนั่นแหละครับ

'พวกเรา' ต่างคนต่างเติบโตและมีพัฒนาการของตัวเอง มีรูปแบบความคิดและความทรงจำของตัวเอง ส่วนที่เราต่างกันก็คือผมเป็นคนที่มองลึกลงว่า ส่วนอาเธอร์กระจัดกระเจิงเป็นพิเศษ พูดให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือเขา...โหดเหี้ยมกว่า

มีอยู่จุดหนึ่งที่แม้แต่ความรู้ชั้นยิ่งใหญ่ทางการแพทย์ก็ยังไม่เคยกล่าวถึง คือพวกเราต่างคนต่างใช้ความคิดโดยไม่ให้อีกฝ่ายล่วงรู้ได้ อย่างตอนนี้ที่ผมกำลังอธิบายข้อมูลมากมายเกี่ยวกับอาการหลายบุคคลิก อาเธอร์ก็ไม่ว่างเรื่องด้วยแม้แต่น้อย

หึ ไม่แน่ว่าคนอย่างผมนี่ล่ะครับ... 'มนุษย์มัลติทาสก์' ของจริง

นิสัยใจคอเราแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง นอกจากนี้วิธีการอำมหิตที่เขาใช้ทำร้ายเป้าหมายนะ บางครั้งกระทั่งผมก็รับไม่ได้ แต่เราตกลงกันแล้วครับ ผมต้องพยายามไม่ก้าวล่วงงานส่วนตัวของเขา เช่นเดียวกับที่เขาจะไม่ทำลายงานปกติของผม

เอาจริงๆ นะครับ ผมไม่ชอบความรู้สึกตอนฆ่าแกงกันเลยสักนิด อาเธอร์เคยคุยกับผมว่าทำไมมนุษย์ฆ่าไก่ ฆ่าหมู ฆ่าวัวได้ แต่ฆ่าคนไม่ได้

ตอนนั้นผมขบคิดอย่างจริงจัง

'มันเป็นเรื่องศีลธรรม'

'ศีลธรรม? ถ้า งั้นนายเคยถามว่าตัวไหนบ้างมั๊ยว่าขอกินมันได้ รีเปล่า 'ศีลธรรม' ที่มนุษย์เป็นคนนิยมก็เป็นประโยชน์กับตัวเองฝ่ายเดียวแหละว่า ฉันเลยรู้สึกว่าจะไม่ต้องไปทำตามทั้งหมดหรอก' อาเธอร์ว่า 'โอ้ใจ่ ฉันมีความคิดของฉัน'

บางทีสิ่งที่อาเธอร์พูดอาจจะเป็นตรรกะเพี้ยนๆ ของเขาคนเดียวก็ได้ แต่ผมก็เคารพความคิดของเขา

ครับ เราอาจจะไม่เหมือนพวกนักฆ่าคนอื่นที่บางคนก็เลือกฆ่าเฉพาะคนที่อยากฆ่า หรือฆ่าเฉพาะคนชั่วช้าเลวทราม แต่การที่เราไม่ข้างเลือกก็กลับเป็นเอกลักษณ์ของเรา ฉะนั้นขอแค่ 'ผม' ได้ภารกิจมา ไม่ว่าจะคนดีคนเลวก็จะ...ตายด้วยน้ำมือของ 'พวกเรา' ทั้งหมด

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จางชิวฉิน

ฉายา : ชู่ยหุน ไห (โครงกระดูกที่วิญญาณแหลกสลาย)

อันดับปัจจุบัน : 71

อาชีพเดิม : คนส่งอาหารดีลิเวอรี่

ส่วนสูง : 181 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ปรากฏอาการหลายบุคลิกเมื่ออายุ

เจ็ดขวบ อีไจ่นิสัยอ่อนโยน ส่วนอาเธอร์โหดเหี้ยม ชีวิตปกติมี

อีไจ่เป็นผู้ควบคุม เวลาทำงานฆ่าคนอาเธอร์เป็นคนจัดการ เขา

ชอบฟังเพลงขณะฆ่าคน

'คนที่คุณเฝ้าคิดถึงอาจไม่ใช่คนที่เฝ้าคิดถึงคุณ'

(4)

ณ ร้านอาหารและเครื่องดื่มไอเวก

วันนี้เนื่องจากที่ร้านขาดคน ผมจึงต้องมาช่วยงานหน้าร้าน

"หล่อจัง!"

"ไม่ค่อยเห็นเด็กเสิร์ฟคนนี่เลย!"

นักเรียนหญิงสองคนคุยกันขณะผมกำลังเก็บแก้วและจานบนโต๊ะ
พวกเธอ แน่แน่นอนว่าคนที่พวกเธอเฝ้ามองถึงก็คือผมเองครับ แหะๆ

แต่ไหนแต่ไรผมก็ไม่ค่อยสนใจรูปลักษณ์ภายนอกนัก เสื้อผ้าก็ใส่
แต่ชุดที่พับอยู่ด้านนอกสุดของเก๊ะไม่กี่ชุดนั่นแหละครับ เพราะว่า...

สะดวกดี แต่สารรูปใหม่ๆ แบบนี้กลับเป็นที่ชื่นชอบของสาวๆ หลายคน
ผมไม่ได้สนใจพวกเธอ แค่ทำงานของผมต่อ

"พี่ชาย ทำไมไม่ยิ้มบ้างเลยล่ะคะ" สาวคนหนึ่งถามขึ้น

"หือ?"

ที่จริงผมไม่ค่อยชอบยิ้มให้คนแปลกหน้านะครับ

"คุณสุดยุ! เลยกี่ พี่เท่าขนาดนี้คงมีแฟนแล้วใช่ไหมคะ" นักเรียนหญิง
อีกคนถาม

"มีครับ"

"จริงอะ เธอสวยรีเปล่าคะ ฮึๆ"

เด็กนักเรียนหญิงสมัยนี้จริงๆ เล้ย พี่เงาหน้ากันครั้งแรกก็ถาม
คำถามพรรค์นี้กับผม

"สวยเท่าพวกคุณแหละครับ!" ผมแสร้งยิ้ม "แล้วก็ชอบสวมกระโปรง
สั้นๆ เหมือนพวกคุณด้วย หึๆ"

"ว้าว! เข้าใจพูดใช้อย่นะคะเนี่ย ฮึๆ!"

นี่คือการประลองนิกขำเลือดใหม่
กตติการประลองนั้นแสนง่าย... มือใหม่ตาย เกมยุติ

...

เพื่อเงินตราและความพอใจ 'เกม' ครั้งใหม่จึงถูกจัดขึ้น
เหล่านิกขำมือใหม่ผู้โดดเด่นต้องจับคู่กับมือเก่าร่วมกันออกสู่
หากชนะย่อมได้เลื่อนอันดับแบบก้าวกระโดด
หากแพ้... ย่อมตายนากอย่างไม่ต้องสงสัย

สำหรับชัชชน ไท แม้จะเป็นนิกขำมือใหม่แต่ใจก็ไม่ได้นิกกล้อ
เพราะเขามีนิกขำมือเก่าเป็นคู่หูคอยช่วยเหลือจึ้นหรือ... นั่นก็ไม่ใช่
จริงๆ แล้วกับเขามีนิกขำมากกว่าคนอื่น
ก็ขำขำเป็นนิกขำ 'หลายบุคลิก'

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-2422-5

9 786160 624225

ราคา 179 บาท